Bankó-Erdősi Viktória

A hálátlan

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 36. szám, 2022. szeptember 9.

Az autóbusz-állomástól szerencsére nem kell sokat gyalogolnom. Sajognak a térdeim, az előttem lévő ülés háttámlájának támasztottam, hajlított lábbal gubbasztottam a másfél órás út alatt. Senki nem jött ki elém, s ettől kicsit megremeg a szám széle, de ezt senki se látja a benzinszagú állomás hangzavaros kavalkádjában. Annamari máskor itt szokott várni lelkesen és boldogan, mint azok a kutyák, akik a gazdájuk sírján ücsörögnek étlen-szomjan a hűség terhétől sújtva. Most azonban nem áll ott vékony, ezüst keretes szemüvegében, kék szemébe lógó szalmaszínű, rövid hajával, félszegen mosolyogva a járatindulásokat ismertető tábla előtt, és nem sorolja nekem hazáig, hogy az összekuporgatott zsebpénzéből csipszet és gumicukrot vett a kisboltban, s azokat eldugta a commodore-os szekrénybe, hogy horrorfilmnézős, nassolós, tesós, titkos szeánszot tartsunk éjjel, amikor már mindenki más alszik.